

Сучасний стан соціальних стандартів та гарантій характеризується нерівністю, необхідністю реформ та потребою у підвищенні ефективності адміністративних процедур. Для подальшого розвитку системи соціального захисту необхідно зміцнення соціального законодавства, підвищення уваги до потреб населення та розвиток міжнародного співробітництва.

Важливою складовою є активна участь громадянського суспільства у формуванні та контролі за реалізацією соціальних стандартів. Розуміння та удосконалення правових інструментів у сфері соціальних стандартів та гарантій є важливим завданням для забезпечення стабільності та розвитку суспільства, а також захисту прав та інтересів громадян.

Список використаних джерел:

1. Наливайко І. О. Ефективність правового регулювання соціальних стандартів та гарантій: проблеми та перспективи. *Наукові перспективи*, № 7 (37), 2023.
2. Наливайко І. О. Теоретико-правова характеристика соціального захисту учасників бойових дій в Україні. *Аналітично-порівняльне правознавство*, № 2, 2023. С. 179-186.
3. Наливайко І. О. Особливості регулювання соціальних послуг в Україні та Європейському союзі. *Наука в умовах воєнного стану: пошуки, проблеми, перспективи розвитку*, № 127, 2023.

ЗАДОЯ Вікторія Євгенівна,
викладач кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
ГАЛУШКО Ростислав Володимирович,
здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СУБ'ЄКТИ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Зміни в перевагах, потребах і інтересах суспільства, а також зміна ціннісних орієнтирів та стереотипів поведінки особи призвели до зростання правового нігілізму, збільшення протиправних проявів і появи тіньового права. Децентралізація та боротьба за владу також позначилися на ефективності правового регулювання та функціонуванні держави.

Однак, заявлені завдання, пов'язані з асоціацією України та Європейського Союзу, вимагають забезпечення та захисту прав і свобод особи, а також зміцнення законності та правопорядку [1, с.66].

Одним з основних завдань держави є гарантування захисту прав і законних інтересів громадян, фізичних та юридичних осіб від незаконних дій та забезпечення дотримання принципу законності та правопорядку в державі. Ці завдання здійснюються шляхом виконання правоохоронної діяльності відповідними органами держави.

Оскільки окремі функції правоохоронної діяльності виконуються різними органами інституцій, такими як законодавчі, виконавчі, судові та президентські органи, а також прокуратура; деякі громадські організації та об'єднання; окремі громадяни, яким державою делеговані певні повноваження, з урахуванням відповідного розподілу компетенції, форм і засобів здійснення, можна вважати їх суб'єктами правоохоронної діяльності.

У загальному, правоохоронні органи складаються з органів правосуддя, прокуратури, служби безпеки (державної безпеки), органів внутрішніх справ та інших органів державної влади. Науковці не мають єдиної думки щодо включення до системи правоохоронних органів судів, контрольно-ревізійних установ і т. д.

Правоохоронні органи виконують внутрішні функції держави, спрямовані на захист прав та свобод людини, власності та забезпечення правопорядку.

Варто зауважити про те, що згідно із думкою О. Бандуркою, правоохоронні органи - це установи та організації, які діють у суспільстві та державі і мають на меті забезпечення законності, боротьбу зі злочинністю та іншими порушеннями права [2, с. 20].

Інші вчені вказують на те, що правоохоронні органи утворюють окрему групу органів держави залежно від їх професійної діяльності і мають чітко визначені завдання. Отже, критерієм виділення правоохоронних органів від інших органів держави є коло завдань, які вони виконують.

Основними суб'єктами правоохоронної діяльності є правоохоронні органи. Згідно Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» до правоохоронних органів належать: органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, органи доходів і зборів, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [3, с. 43].

Відповідно, нормативне забезпечення правоохоронної діяльності є достатньо масштабним, оскільки йдеться про нормативне закріплення правового статусу та порядку діяльності всіх вищеперерахованих органів, а також прав суб'єктів – учасників адміністративного та кримінального процесу, суб'єктів, щодо яких здійснюється або які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції.

Отже, політичні та економічні зміни в Україні потребують реформування державно-правової системи для подолання негативних явищ, які супроводжують повернення країни до єдиного Європейського співтовариства. Це передбачає також необхідність звернути увагу на правоохоронну систему як важливий елемент держави.

Список використаних джерел:

1. Ковалів М. В., Єсімов С. С., Лозинський Ю. Р. Правове регулювання правоохоронної діяльності: навч. посібник. Львів : ЛьвДУВС, 2018. 323 с.
2. Хамула П. І. Правоохоронні органи в системі органів державної влади: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Харків : НЮУ ім. Ярослава Мудрого, 2016. 238 с.
3. Білас А. І. Правоохоронна діяльність країн ЄС: порівняльно-правове дослідження: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Львів : НУ «ЛП», 2016. 238 с.